

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **EFE cz, s.r.o.**, IČ 25901605, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zast. Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem, se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. 39964/19/5100-41452-711893, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2020, č. j. 22 Af 60/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Ing. Martinu Janotovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) platebními výměry ze dne 6. 2. 2019, č. j. 409402/19/3202-50521-804551 a č. j. 409403/19/3202-50521-804551, podle § 101h odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), uložil žalobkyni pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení ve výši 1.000 Kč za každé ze zdaňovacích období říjen a listopad 2018.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2019, č. j. 39964/19/5100-41452-711893, podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle zákona o DPH platební výměry správce daně změnil tak, že jejich výroky doplnil o údaje, za jaká zdaňovací období byly pokuty za opožděné kontrolní hlášení vyměřeny, kdy uběhly lhůty pro podání kontrolních hlášení a kdy žalobkyně bez výzvy správce daně kontrolní hlášení skutečně podala. V ostatním zůstaly odvoláním napadené platební výměry správce daně nezměněny.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 22 Af 60/2019 - 33, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že zákonná úprava kontrolního hlášení, jež stanoví povinnost plátce daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) podat každý měsíc ve stanovené lhůtě kontrolní hlášení, je jednoznačná a zároveň bezvýhradná. Splnění této povinnosti současně nezávisí na skutečnosti, zda takové kontrolní hlášení daňového subjektu obsahuje nějaké kontrolovatelné skutečnosti, či nikoli, ač se to může žalobkyni zdát jako nesmyslné.

[5] Krajský soud dále uvedl, že správce daně nemá v případě aplikace § 101h odst. 1 písm. a) zákona o DPH žádný prostor pro správní uvážení. Jestliže tak žalobkyně nesplnila její zákonem stanovenou povinnost podat včas kontrolní hlášení, na její jednání ze zákona dopadá sankce, kterou správce daně následně vyměřil platebním výměrem. Zákon o DPH správci daně nedává žádnou možnost posoudit, z jakých důvodů došlo k prodlení s podáním kontrolního hlášení. Vydal-li tak žalovaný platební výměr na pokutu za opožděné podání kontrolního hlášení, jeho rozhodnutí je pouze deklaratorním vyjádřením zákonem stanovené sankce za porušení povinností plátce DPH.

[6] Podle krajského soudu dále postup správce daně, jenž v období od ledna 2016 do července 2017 za obdobný postup žalobkyni nepokutoval, mohl v žalobkyni vyvolat přesvědčení o správnosti jejího postupu. Za porušení povinnosti podat včas kontrolní hlášení totiž vzniká sankce přímo ze zákona, přičemž skutečnost, že správce daně žalobkyni za porušení této povinnosti v předmětném období nevyměřil pokutu, na tom nemůže ničeho změnit. Správce daně v tomto případě neposuzuje zákonnost postupu plátce DPH, nýbrž pouze deklaruje vznik sankce stanovené přímo zákonem o DPH. V postupu správce daně současně podle krajského soudu, jakkoliv je nekonzistentní, nelze spatřovat libovůli či nepředvídatelnost, jelikož v podstatě prospíval žalobkyni. Jako takový současně není způsobilý založit legitimní očekávání žalobkyně, že za porušení obdobné povinnosti nebude ani v budoucnu pokutována, přičemž v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31.

[7] Krajský soud následně odmítl odkazy žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 112/2007 - 92, jako nepřijatelné. Dále zdůraznil, že z právní úpravy lhůt definovaných ve znění § 101i odst. 2 zákona o DPH nelze dovodit, že správce daně není povinen uložit pokutu za opožděné kontrolní hlášení, jelikož uvedené ustanovení pouze určuje lhůty spojené se zánikem povinností souvisejících s kontrolním hlášením. Závěrem krajský soud odkázal na skutkové obdobné věci žalobkyně a zdůraznil, že ke stejným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020 - 77.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti včetně jejího doplnění a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž výslovně neoznačila její konkrétní důvody. Z obsahu kasační stížnosti však vyplývá, že stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že správce daně měl v souladu se zásadami správy daní uplatnit vůči ní vstřícný postup a pokutu za opožděné kontrolní hlášení neuložit. Uvedené platí podle stěžovatelky tím spíš, pokud v období od ledna 2016 do července 2017 za obdobná porušení jejich povinností nebyla pokutována. Tím současně správce daně, resp. žalovaný, porušil zásadu legitimního očekávání spočívající v očekávání stěžovatelky, že ani v budoucnu za obdobné jednání nebude sankcionována. Navíc žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevysvětlil, z jakého důvodu začal správce daně jednání stěžovatelky pokutovat, čímž rovněž porušil zásadu šetřit práva subjektů nabytá v dobré víře.

[10] Stěžovatelka dále uvedla, že ustanovení § 101 bylo do zákona o DPH zařazeno za účelem boje proti karuselovým podvodům na DPH. To však není její případ. Dále poukázala na skutečnost, že fyzická osoba v kvartálním režimu plátce DPH podává kontrolní hlášení taktéž kvartálně, právnická osoba v kvartálním režimu plátce DPH je však povinna kontrolní hlášení podávat měsíčně. Zákonná úprava kontrolního hlášení tak podle stěžovatelky tvoří bezdůvodné překážky podnikání a činí nedůvodné rozdíly, což stěžovatelka namítala již v podané správní žalobě, avšak krajský soud tyto žalobní body řádně nevypořádal.

[11] Podle stěžovatelky současně výměry pokut stanovené v § 101h odst. 1 zákona o DPH mají odpovídat povaze a závažnosti porušení ustanovení zákona plátcem DPH. V posuzovaném případě stěžovatelka podala kontrolní hlášení opožděně, avšak bez vyzvání, a to před samotným zahájením daňového řízení. Kontrolní hlášení navíc neobsahovalo žádné kontrolovatelné skutečnosti. Stěžovatelka tak v uložení pokuty spatřuje znaky přepjatého formalismu a postup v rozporu se zásadami správy daní. Krajský soud se však uvedenými skutečnostmi nezabýval a nevypořádal námitku, že postup spočívající v uložení pokuty stěžovatelce je nezákonný, nebylo-li na základě kontrolního hlášení co kontrolovat. Stěžovatelka následně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 112/2007 - 92, jež podle stěžovatelky obsahují výklad posuzování prodlení plátce DPH s podáním kontrolního hlášení.

[12] Stěžovatelka následně namítla, že z jazykového vyjádření ustanovení § 101h odst. 1 a § 101i odst. 2 a 3 zákona o DPH vyplývá, že povinnost plátce DPH uhradit pokutu vzniká až vydáním platebního výměru správcem daně, nikoliv ze zákona. Pokud správce daně takový platební výměr nevydá, povinnost uhradit pokutu daňovému subjektu nevznikne. Správce daně tak má možnost pokutu nevyměřit, což v posuzovaném případě správce daně neučinil, ačkoli později podané kontrolní hlášení prokázalo, že stěžovatelka nic ke kontrole neměla.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně zrušil i rozhodnutí žalovaného a správce daně.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020 - 77, jenž se věnuje obdobné věci stěžovatelky ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím. Dále podotkl, že stěžovatelka zjištěný skutkový stav věci ani samotné opožděné kontrolní hlášení nerozporuje, nýbrž pouze polemizuje se závěry krajského soudu.

[15] Podle žalovaného institut kontrolního hlášení slouží k získání údajů o transakcích vymezených v § 101c zákona o DPH. Tato povinnost je bezpodmínečná a platí pro všechny plátce DPH, přičemž správce daně není oprávněn dále zkoumat důvody, které plátce DPH vedly k jeho nepodání či podání opožděnému. Současně není oprávněn rozhodnout, která porušení zákonem stanovených povinností plátcem daně bude pokutovat a která nikoliv.

[16] Žalovaný doplnil, že ústavnost zákonného sankčního mechanismu shledal také Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15. Sankce za opožděné kontrolní hlášení vzniká ze zákona, aniž by měl správce daně ohledně jejího uložení jakékoli správní uvážení, a to ani ve vztahu k obsahu předmětného kontrolního hlášení, přičemž v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 Afs 206/208 - 27. Žalovaný následně vyloučil legitimní očekávání či dobrou víru stěžovatelky ve vztahu k jejímu jednání, jímž porušovala ustanovení zákona o DPH, přičemž o jejích zákonných povinnostech měla sama vědět, případně si měla být vědoma případných následků jejich neplnění. Stěžovatelka navíc ani nenabyla v dobré víře žádné právo, podle něhož by neměla povinnost uhradit pokutu za opožděné kontrolní hlášení. Námitku diskriminace právnických osob zákonem o DPH při podávání kontrolního hlášení stěžovatelka neuplatnila řádně již v žalobě a navíc je bezpředmětná, jelikož zákon povinnosti fyzických i právnických osob stanoví bezvýhradně. Závěrem se žalovaný ztotožnil s právním názorem krajského soudu a odkázal na odůvodnění jeho rozsudku.

[17] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[18] Stěžovatelka následně v doplnění kasační stížnosti uvedla, že zákon o DPH stanoví všem právnickým osobám, tedy i těm, jež jsou podle § 99a odst. 1 zákona o DPH čtvrtletními plátcí DPH, povinnost podávat kontrolní hlášení měsíčně, ačkoli fyzickým osobám, jež jsou taktéž čtvrtletními plátcí DPH, tuto povinnost stanoví čtvrtletně. Zákon o DPH tak vytváří diskriminaci právnických osob, jež musí na rozdíl od fyzických osob za čtvrtletí podat tři kontrolní hlášení. Stěžovatelka dále poukázala na ústavní princip rovnosti a doplnila, že jako právnická osoba požívá některá základní práva a jako taková se tak může taktéž dovolávat diskriminace. Zákon o DPH přitom tyto právnické osoby diskriminuje, aniž by pro to měl jakýkoliv důvod. Podle stěžovatelky je současně zřejmé, že účelu zákonné úpravy kontrolního hlášení by dosahovalo také kontrolní hlášení podávané čtvrtletně. Výše uvedená nerovnost tak zakládá nedůvodné rozdíly i ve vztahu k ukládání sankcí podle § 101h zákona o DPH. Pokud by totiž byla stěžovatelka fyzickou osobou, za podávání kontrolního hlášení čtvrtletně by nebyla nijak sankcionována. Na uvedenou námitku stěžovatelky však krajský soud v odůvodnění rozsudku nijak nereagoval ani nevyzval k jejímu rozvedení či doplnění, pokud ji nepovažoval (obdobně jako Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 9 Afs 67/2020) za dostatečně srozumitelnou.

[19] Žalovaný následně ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti uvedl, že ve stěžovatelkou zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že námitka diskriminace uplatněná stěžovatelkou je nesrozumitelná. V posuzovaném případě však stěžovatelka diskriminaci nenamítala vůbec, resp. z kusých formulací použitých stěžovatelkou ve správní žalobě nelze

pokračování

tuto námitku dovést. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS. Vzhledem k výše uvedenému je tak předmětná námitka stěžovatelky podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, jelikož ji stěžovatelka neuplatnila již v řízení před krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla námitky podřaditelné pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[23] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na dřívější závěry formulované v rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020 - 77, jenž se zabýval skutkově a právně obdobnou věcí stěžovatelky a jehož závěry lze plně využít i v nyní posuzovaném případě. Ústavní stížnost podanou proti tomuto rozsudku přitom Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 25. 8. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1770/20.

[25] Stěžovatelka nijak nerozporuje, že uvedená kontrolní hlášení, která byla povinna učinit podle § 101c zákona o DPH, podala opožděně. Tím naplnila podmínky pro uložení pokuty podle § 101h odst. 1 písm. a) zákona o DPH, který stanoví, že *pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 1 000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván.*

[26] Citované ustanovení přitom neposkytuje prostor pro správní uvážení či zvažování závažnosti pochybení plátce DPH, například posouzení toho, zda „bylo co kontrolovat“, jak stěžovatelka opakovaně uvádí. Znění zákona je jednoznačné a povinnost plátce DPH z řad právnických osob podat kontrolní hlášení každý měsíc v zákonem stanovené lhůtě je stanovena bezvýhradně. Plnění této povinnosti plátcem DPH není závislé na tom, zda hlášení obsahuje kontrolovatelné skutečnosti či nikoliv, jak potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 Afs 206/2018 - 27, podle kterého *„ustanovení § 101b odst. 1 zákona o DPH nekonstruuje udělení pokuty jakožto sankci za neodstranění pochybností správce daně, ale za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě. Toto ustanovení koresponduje s obecným účelem právní úpravy týkající se kontrolního hlášení, tedy zájmem na včasnosti zjištění správcem daně požadovaných údajů (srov. bod 59 a 60 nálezu Pl. ÚS 32/15).“*

[27] Z výše uvedeného je zřejmé, že poruší-li plátce DPH povinnost podat včas kontrolní hlášení, vzniká ze zákona sankce za porušení této povinnosti, jejíž úhradu následně předepíše správce daně platebním výměrem na pokutu za opožděné kontrolní hlášení.

[28] Důvodem údajného prostoru pro správní uvážení nemůže být ani skutečnost, že správce daně stěžovatelce pokutu za pozdní odevzdání kontrolního hlášení v období od ledna 2016 do července 2017 nejprve nevyměřoval, a to až do 11. 1. 2018, kdy jí zpětně vyměřil pokutu za srpen 2017. Tato dřívější pasivita správce daně však není nyní předmětem soudního přezkumu, a lze tak jen odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou kupříkladu rozsudky ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31, podle nichž správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, ještě bez dalšího neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhá nečinnost veřejné správy v oblasti postihování deliktního jednání bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované jednání není protiprávní povahy, resp. že nebude postihováno ani nadále. V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie je současně podstatné, že stěžovatelce se osobně nedostalo žádného konkrétního ujištění ze strany žalovaného, resp. správce daně, že jedná v souladu s právem, což je předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi*, C-414/08, Sb. rozh., s. I-2559).

[29] Stěžovatelka dále namítla, že se krajský soud opomněl zabývat její žalobní námitkou ohledně údajné diskriminace právnických osob. Podle stěžovatelky právní úprava odlišně stanovených lhůt pro podávání kontrolního hlášení fyzickými a právnickými osobami zakládá nepřijatelnou překážku podnikání a diskriminaci právnických osob, jež musí podávat kontrolní hlášení měsíčně. Stěžovatelce lze přisvědčit, že otázkou, zda toto odlišné zacházení s právnickými a fyzickými osobami, které jsou tzv. čtvrtletními plátci DPH, mezi nimi nezakládá nepřijatelnou diskriminaci, se krajský soud nezabýval. To je však způsobeno tím, že takovou námitku stěžovatelka v žalobě nevznesla. Ostatní žalobní námitky přitom krajský soud náležitě posoudil.

[30] Odkazy stěžovatelky na nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 112/2007 - 92, jež podle ní obsahují výklad posuzování prodlení plátce DPH s podáním kontrolního hlášení, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem odmítl jako nepřijatelné, jelikož se nijak netýkají problematiky podávání kontrolního hlášení, a tedy ani nedopadají na nyní posuzovaný případ.

[31] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně posoudil výše uvedenou právní otázku a současně řádně vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatelky, a proto napadený rozsudek není nezákonný ani nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

[33] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2020, č. j. 4 Afs 208/2020 - 11, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ing. Martin Janota. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (první porada s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti) po 3.100 Kč, tedy v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, tj. je celkem 600 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, a proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o tuto daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti činí celkem 8.228 Kč a odpovídá požadavkům ustanoveného zástupce, jemuž bude tato částka vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu